

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789986864/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

gjennem Salen. Felix stod bestandigt som en Støtte, med Blikket stivt fæstet paa Emilie.

Dands! sagde hun til ham; han bukkede for en Dame, og fløi afsted, men vendte ikke Øiet fra Emilie, der ufortrødent spillede den ene Vals efter den anden. Endelig tilbød en af de Andre at aflose hende, og nu nærmede Felix sig, men med nedslagne Øine og forsagte Miner.

Nægt mig ikke denne Dands, Frøken; De seer jeg adlyder Dem som jeg bestandig skal lyde Deres mindste Vink.

Det er smukt af Dem, sagde Emilie, saa skal jeg ogsaa dandse Polka med Dem.

Hendes Tone var ikke fri for Malice, og hun blev synlig overrasket, da Felix hævede Blikket og hun saae, at hans Ansigt straaled af Lykke. De stillede dem op, to af de unge Piger dannede det fjerde Par, idet Landmanden besluttede at sidde over for at lære.

De er dog ikke ganske uden Opdragelse, sagde Emilie under Introductionen. Felix's Blik sank til Jorden og Blodet steg til Kinderne. Emilie fortrod hvad hun havde sagt, hun troede at have saaret ham; og hun ahnede ikke at hans Rødme var fremlokket ved Tanken om en yndig fransk Skuespillerinde, der Sommeren i Forveien, da de kom fra et muntert Aftensmaaltid hos Vincent, havde lært ham denne Dands midt paa Østergade Klokken eet om Natten. Men Dandsen begyndte og den forjog snart Emilies Fortrydelse og Felix Erindring om *la petite Helène*.

«*Combien des choses n'y-a-t-il pas dans un menuet*» sagde salig Vestris, og han havde Ret. Der var i Virkeligheden meget deri. Disse gracieuse Vendinger, ved hvilke den Tids Cavallerer vidste at udfolde hele deres Elskværdighed, denne ærbødige Frastand fra Damerne, hvis yderste Fingerspidser de ikkun vovede at berøre, alt dette havde sit Trylleri, da man vidste, at var man saa lykkelig i Dandsen at blive belønnet med et Blik eller et næsten umærkeligt Haandtryk, saa havde dette sin Sandhed, naar Ballet var forbi. Men i vore moderne Valse er der ingen Sandhed; disse brændende Blikke, denne tætte Omfavnelse lover meget mere end man kan og vil holde. Naar Valsen er forbi, er man træt og flau. Menuetten var Repræsentant for sin Tids Kjerlighed, Valsen kan være det for vor Tids Forlovelse.

Og med den samme Rastløshed som den de Forlovede lægge for Dagen i Nydelsen af deres Kjerligheds første otte Dage, med den